

A 32. Kárpát-medencei Középiskolás Irodalmi Pályázat díjazottjai

Válogatás a díjazottak verseiből

FARKAS PÉTER

Békásmegyer '08

Lent a játszótéren
Ilyenkor éjjél után
Egymásra talál
A volna, a talán
És a tömbház falán
Összefonódó árnyak
És ügyfelejtett konyhai
Neoncsöves lámpák
Meg a tegnapi szél
Üzennek egymásnak
Például nem mondtad
A boltos néninek
Hogy aludjon jól
Mert az alkohol
Függőséget okoz
És ezt te is tudod
Meg az a doboz
A hinták alatt
Mert tényleg az vagy
Rabja az alkoholnak
Rabja a létnek
És hallod ahogy
Mögötted összebeszélnek
Liftek és lépcsőházak

De újra és újra
Belekapaszzkodsz
Az erkélykorlátba
És a lenti szomszéd látná
Ahogy lóbálsz cipőidet
Ha kinézne
Pedig te csak azt várod
Félóránként kétszer
Hogy a szemközti
Ablakok egyikéből
Valaki rádmosolyogjon
Aki utána fel is csönget
Akkor is, ha csak én vagyok
Meg a tegnapi szél

PIKÓ ANDRÁS

Hús

Apuka vitte a gyerekét a nyakában,
most ő hozza haza az óvodából, vagy
váltak a szülők, és láthatás van, nem tudni.
A kisfiú nevetett, rángatta az apja füleit,
mintha azzal kormányozna – sok ilyen játékra
alkalmas ez a póz. Annak idején engem is
így vitt apám. Ketten együtt milyen hatalmas
embert tennének ki, jutott eszembe. Most talán
elmennek, vesznek csokit a kisfiúnak, aztán
még egy-két óra a játszótéren, vagy az új
mesefilm a moziban, a fojtott mosolyú visszaadás előtt.
Vagy hazamennek uzsonnázni, mert már anya is
biztosan hazaért. De addig is: gyerek az
apuka nyakában, néha eljátsszák, hogy a férfi
le akarja ejteni hátul, persze mindig elkapja,
megszorítja a gyerek lábát, nevetnek együtt.

Vagy az idős pár a múltkor, a külvárosi utcában,
hogy melyiknél volt járóbot, melyiknél
kis szatyor, tejjel-kenyérrel-felvágottal, már nem tudom,
meglehet az is, hogy kutyát sétáltattak, de biztosan
emlékszem: fogták egymás kezét. Jó volt belegondolni:
talán ötven éve házasság. Nem is foglalkoztam
egyéb eshetőségekkel. Hazafelé mehettek, késő délután
volt, külváros, régi házak: biztosan régóta laknak itt,
nem költöztek panelba. Hogy szólíthatják egymást?
„Drágám”? „Mama” és „Papa”, félig tréfásan,
viccelődve?

Egymás közt akár – „kedvesem”? A kézfogás,
a nyugalom, ami körülöngte őket, ahogy elhaladtak,
kizár mindent, ami távolságtartóbb.

Hús és hús közötti határok pillanatnyi elmosódásai:
még ha illúzió is, szép. Vonalak kanyargása
metszésponttól metszéspontig, utána megszakadás, véget érés az üres,
fehér papíron, vagy a végtelen, ahol még a
párhuzamosok is találkoznak.
Most délután van, szél, napsütés. Magasan jár
a folyó az olvadástartól, az emberek kabátban.
Valahogy mindent könnyebb elhinni.